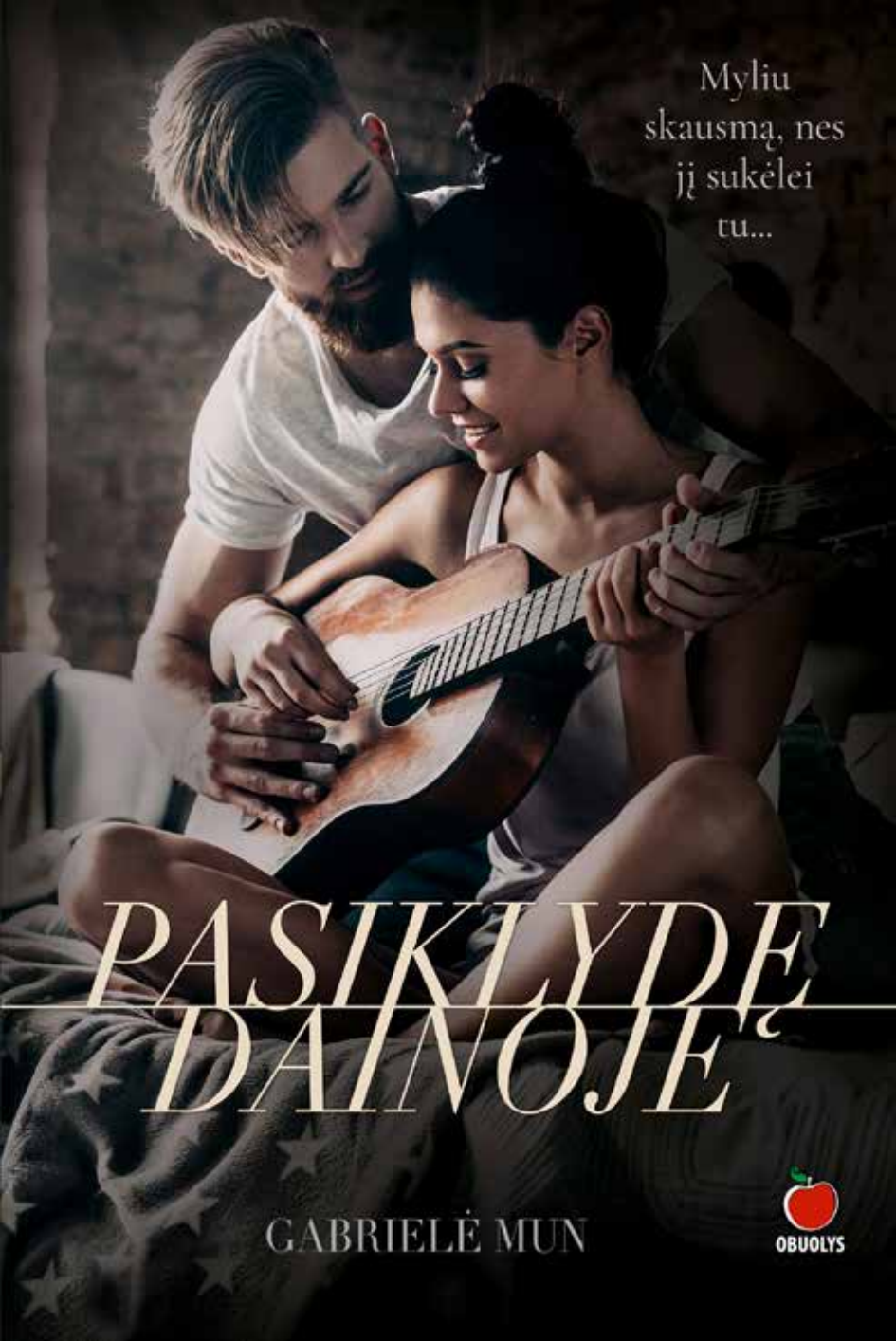

A romantic couple is shown in a close embrace. The man, with a beard and short hair, is wearing a white t-shirt and is playing an acoustic guitar. The woman, with dark hair tied in a bun, is also playing the guitar and looking down at it with a smile. They are sitting on a bed covered with a grey blanket that has a star pattern. The background is a rustic, textured wall.

Myliu
skausmą, nes
jį sukėlei
tu...

PASIKLYDĘ DAINOJE

GABRIELĖ MUN

GABRIELĖ MUN

*PASIKLYDĘ
DAINOJĘ*

Romanas

1 SKYRIUS

Nekenčiu žmonių, bet tu man visai patinki

Neseniai kalbinau gerai pažįstamą atlikėją Domą iš grupės Spyglis ir jo draugę Moniką. Apie jų draugystę sklando daugybė gandy. Vieni kalba, kad jie pora, bet tą neigia, kiti – kad jų draugystė nenormali ir netelpa į jokių rėmus. Dar kiti kaltina Moniką, kad suvedžiojo Domą ir laiko jį po padu. Vieni smerkia, kiti stebisi, treči dūsauja ir norėtų būti Monikos vietoje. Kad ir kaip ten būtų, žinau tik tiek, kad jų ryšys labai stiprus ir neįprastas šiandieninėje visuomenėje. Bet kokių atveju žmonės yra neabejingi jų santykiams ir aš turėjau nuostabią progą viską išgirsti iš pirmų lūpų.

Pradžioje ketinau pokalbį publikuoti, bet jie kalbėjo taip nuoširdžiai ir atvirai, jog negalėjau to padaryti. Žmonės tiesiog jų nesuprastų. Ir to visai nereikia – tegu lieka viskas taip, kaip yra – tobula.

Po pokalbio pagalvojau, koks nuobodus yra mano gyvenimas ir kaip siaurai mąstau. Galvoje viskas apsivertė aukštyn kojomis ir turbūt niekada nebesugrįš atgal. Nors pokalbio niekur neviešinau, bet įsirašiau jį sau, kad galėčiau vėl paklausti jų istorijos ir nors akimirkai prisiliesti prie man ne visada suvokiamo, bet tikrai nepaprasto šių jaunuolių gyvenimo.

– Domai, norėčiau pradėti nuo pat pradžių – gal gali papasakoti, kaip jūs su Monika susipažinote?

– Tai įvyko gražų pavasario vakarą. Kaip šiandien atsimenu visas detales, nes susitikimas buvo nepaprastas, nuo jo viskas ir prasidėjo. Ėjome su grupės nariais gatve ir diskutavome apie mūsų populiarumą. Kadangi buvome roko grupė, numanėme, koks mūsų klausytojų ratas. Matėme, kas ateidavo į koncertus – daugiausia jaunimas nuo keturiolikos iki dvidešimt dvejų metų amžiaus. Tą vakarą jaučiausi labai pakylėtas ir pareiškiau savo grupės nariams, kad esam superpopuliari grupė, mus atpažįsta kiekvienas. Lukas nenorėjo su tuo sutikti, sakė:

– Būkime sąžiningi patys sau. Gal mes ir populiarūs, bet mūsų gerbėjų ratas apsiriboja tam tikro amžiaus ir tam tikrą gyvenimo stilių propaguojančiais žmonėmis.

– Koncertuose mačiau ir vyresnių žmonių, negali sakyti, kad mūsų klausosi tik jaunimas, – nesutikau.

– Taip, gal vienas kitas, bet tai labiau pankai, metalistai ir panašiai. Tvarkingi žmonės nesiklauso mūsų muzikos.

– Tvarkingi? Kaip suprasti tvarkingi žmonės? – paklausiau besijuokdamas.

Lukas apsidairė ir parodė į tolėliau einančią merginą.

– Na, kad ir ji. Neabejoju, kad nežino, kas per grupė yra *Spyglys*, – toliau įrodinėjo Lukas.

– Ir čia, tavo manymu, yra tas tvarkingas žmogus?

– Taip! Pasižiūrėk į ją – tokia klasiška. Melsvas, klostuotas sijonas žemiau kelių, iki kaklo susagstyti marškiniai, į kuodą susukti plaukai, kruopščiai nublizginti bateliai – ar gali būti kas nors tvarkingiau?

Visi nusijuokėme, nes argumentai pasirodė ganėtinai aiškūs.

– Jei ji žinos mūsų grupę, tada drąsiai galėsime sakyti, kad mus žino visi, – su pasitenkinimu išrėžė Lukas.

Pažiūrėjęs į merginą ir pats sudvejojau mūsų populiarumu. Ji buvo labiau panaši į tas, kurios klauso Mocarto ar popmuzikos negu roko grupių. Bet jau nebebuvo kur dingti,ėjome išsiaiškinti tik vedini noro linksmiai praleisti laiką ir pasijuokti patys iš savęs.

– Labas, ar galime tave trumpam pakalbinti? – prisivijus minėtą merginą, pirmasis pradėjo pokalbį Lukas.

„Tvarkinguo!ė“ išsitraukė ausinukus iš ausų ir atsisuko į mus ne itin džiugiai nusiteikusi.

– Klausau, – nedraugiškai atsakė.

– Mes ilgai netrukdydysime, tik vieną klausimą užduosime ir paliksime tavo ramybėje, – bandžiau taisyti situaciją matydamas piktas jos akis.

– Ar žinai grupę *Spyglys*? – nebetempė gumos Lukas.

– Žinau, – atsakė trumpai.

Visi truputį sumišome, nes tokio atsakymo nesitikėjome. Pagalvojau: „Gera, gali būti, kad kažkur yra girdėjusi mūsų pavadinimą, bet ar ji žino, kad būtent mes ir esame ši grupė?“ Pagautas smalsumo tęsiau pokalbį:

– Gal žinai kiek narių yra grupėje?

– Taip. Jūs visi stovite prieš mane, – toliau šaltai atsakinėjo. Neatrodė, kad būtų didžiausia mūsų gerbėja.

– Geras! O tau patinka mūsų muzika? – dabar įsitraukė ir kitas mūsų muzikantas – Vėjas.

– Patinka.

Kažkaip neįtikimai nuskambėjo tas jos „patinka“, todėl kamantinėjome toliau.

– O kokia daina mėgstamiausia? – paklausiau įsitikinęs, kad dabar prigausime meluojant, jog mus žino.

– Negalėčiau išskirti, kuri mėgstamiausia, daug gražių yra.

„Aha, panašu, kad išsisukinėja.“ Visi susižvalgėme ir iš akių supratome, kad galvojame tą patį – mergina yra mus mačiusi kokį kartą ir dabar iš mandagumo bando pasakyti, kad mes jai patinkame, nors turbūt nežino nė vienos mūsų

dainos. Neketinome lengvai pasiduoti, todėl, nors ir žadėjome užduoti tik vieną klausimą, vis dar jos nepaleidome.

– Tada nors keletą dainų pasakyk, kurios tau gražiausios, – neatlyžau.

– Sakau, kad nežinau, – atsakė šiek tiek suirzusi.

Visi nutilome, matėme, kad nebėra prasmės klausinėti. Ji tikrai nežinojo nė vienos mūsų dainos. Mačiau, kad Lukas šiek tiek nusivylė, bet, matyt, norėdamas įrodyti, jog ji yra ta tipiška „tvarkingoji“, uždavė paskutinį klausimą:

– O gal būtų galima sužinoti, ką dabar klausai?

Tyliai prunkštelėjom supratę, kur link suka Lukas, ir laukėm kulminacijos. „Tvarkingoji“ visai nesutriko ir atkišo mums telefoną, kuriame buvo sustabdytas *Youtube* įrašas. Priėjome arčiau, palenkėme smalsias galvas ir, mūsų nuostabai, ten buvo *Spyglio* pasirodymas su daina *Nekenčiu pasaulio!* Kaip netikėta! Nebežinojome ką sakyti. Stovėjome it kokie maušai ir tylėjome apstulbę iš nuostabos. Va čia tai išsidūrėm. Mergina, pasirodo, tikrai yra mūsų gerbėja, o mes ją į Mocarto klausytojų gretas bandėm nurašyti.

Panelė pažiūrėjo į mus piktai ir supratusi, kad kovą laimėjo, tarė:

– Ar dabar jau galiu eiti?

– Jo... Ačiū tau... – kažką panašaus išlemenom.

Nieko daugiau nesakiusi nusisuko, įsidėjo į ausis ausinukus ir nuėjo. Kelias sekundes vis dar stovėjome sumišę, bet tada susigriebiau, kad man neužtenka tokio atsakymo

ir nenoriu jos taip lengvai paleisti. Pasidarė įdomu, koks ji žmogus. Nuskubėjau iš paskos ir užbėgau prieš akis. Ji stabtelėjo, lėtai išsitraukė ausines ir giliai atsiduso, lyg klausdama „ko dar norit?“. Bet man nerūpėjo, nenorėjau paleisti tokio įdomaus egzemplioriaus.

– O gal būtų galima su tavim daugiau pabendrauti? Noriu geriau pažinti savo klausytojus, – paaiškinau.

– Ne, – kirto kaip kirviu per galvą.

– Kodėl? – nustebau išgirdęs tokį tiesų atsakymą.

– Nes šiuo metu esu asociali.

Na ir pareiškimai! Kas kartą sugebėdavo išmušti iš vėžių taip, kad nebežinodavai ką sakyti. Tai mane keistai domino, norėjosi tęsti pokalbį.

– Kodėl tu laikai save asocialia? – negalėjau nepaklausti.

– Šio žodžio tikslaus apibrėžimo pasakyti negaliu, bet manau, kad jis mane puikiai apibūdina.

– Nesi panaši į asocialią.

– Iš kur žinai? Juk manęs visai nepažįsti, kaip gali spręsti?

– Aš asocialų žmogų įsivaizduoju kitaip.

– Kaip?

– Kaip žmogų, kuris nesugeba palaikyti ryšių su kitais žmonėmis, kuris nemoka bendrauti ir yra atsiskyręs nuo visuomenės.

– Puikus mano apibūdinimas. Dar pridėčiau, kad visų nekenčia ir nori, jog jie dingtų nuo žemės paviršiaus.

– Tokiu atveju ir aš asocialus.

Ji nieko neatsakė.

– Kažkurį laiką aš taip pat buvau asocialus ir jaučiausi lygiai taip pat, kaip tu dabar. Taip gimė daina, kurią šiuo metu klausai. Žinai, kas man tada labai padėjo?

– Ne.

– Ogi iš visos širdies, iš visos gerklės išrėkiau tai, ką tuo metu jaučiau.

– Nemanau, kad man tai padės.

– O tu pirma pabandyk ir tada spręsk.

Nieko nelaukęs giliai įkvėpiau ir visu garsu surikau:

– Gyvenimas žiauriai užknisa!!! Ir dar – dabar labai noriu parūkyti žolės!!!

Mano nuostabai, „tvarkinguolė“ nieko nelaukusi pravėrė burną ir paleido kakarinę visu garsu:

– O aš nekenčiu žmonių, kurie kišasi į ne savo gyvenimą ir smerkia kitus patys nesuprasdami už ką!!! Nekenčiu jų iš visos širdies, jie šlykštūs padarai!!!

– Ir aš nekenčiu jų, kodėl jie kišasi į tavo gyvenimą?! – šaukiau pritardamas.

Ji prapliupo juoktis. Viskas aplink nušvito. Juokas skambėjo lyg varpelių muzika – buvo malonu matyti ją besišypsantią. Žiūrėjau ir nenorėjau, kad ji liautųsi. Pradėjau juoktis kartu.

– Ar palengvėjo? – paklausiau.

– Labai... – atsiduso.

– Jei dar reikės kokio patarimo žmonių nekentimo klausimais, kreipkis.

– O tu, žiūriu, šios srities ekspertas.

– Ir dar koks.

– Ar dar nori sužinoti ką nors apie mane po viso šito?

– Dabar dar labiau noriu.

– Tada klausk visko, kas tau įdomu.

– Kokia tu?

– Pavadinčiau save asocialia psichopate.

Ir vėl išmušantis iš vėžių atsakymas. Bet kuri kita mergina atsakytų, kad esu tokia ir tokia, mėgstu skaityti, keliauti ir panašiai, bet tik ne Monika. Ji ne iš tų, su kuriomis kalbėdamas gali nuspėti žodžius ar veiksmus. Ji kitokia ir tai mane labai traukė. Kiekvienas sakinyš klampino gilyn ir jau nuo pat pirmų žodžių tapau vis labiau nuo jos priklausomas.

– Malonu susipažinti, asociali psichopate, manau, turėtume gerai sutarti.

– Matau, kad esi linkęs veltis į problemas.

– Jos suteikia gyvenimui skonio, – mirktelėjau.

Tokia ir buvo mūsų pirmoji pažintis.

– *Sakyčiau, ji nebuvo viena iš tų malonių merginų, kurios užkalbintos šypsosi?*

– Tikrai ne, bet man patiko, būtent tai ir užkabino. Kitu atveju turbūt būtume atsisveikinę ir mūsų pažintis būtų pasibaigusi nespėjusi prasidėti.

– *Monika, o kaip tu matei visą šią situaciją? Kokia tavo versija?*

– Mano versija... Pradėkim nuo to, kad tai buvo viena iš blogiausių dienų gyvenime. Labai labai juoda diena. Grįžau iš darbo susipykusi su visais savo kolegomis. Jaučiausi nesusprasta, atstumta ir nebežinojau, ką galvoti apie save. Ar visi kiti blogi, o gal aš esu asociali ir priverčiu žmones manęs nemėgti? Gal esu kažkokia šlykštinė, tik pati to nematau? Juk, kaip patys žinom, esam linkę apie save visada galvoti geriau nei yra iš tiesų.

Tai štai, grįžau namo su tokia nuotaika. Galvojau, kad pulsium į lovą ir praverksiu visą savaitgalį. Nuspyriau į šalį batų ir jau ėjau gailėti savęs, kai toptelėjo į galvą, kad nenoriu to daryti. Nenoriu verkti visą savaitgalį. Bet jei liksiu namie, to neišvengsiu, todėl pasiėmiau rankinę, sėdau į autobusą ir išlėkiau į miestą – žinojau, kad tarp žmonių neleisiu sau pratrūkti.

Taip atsidūriau mieste. Ėjau ir liejau pagiežą mintyse tai ant savo kolegų, tai pati ant savęs, po to – ant viso pasaulio. Apsėdo juodos mintys. Kai pajutau, kad ašaros nebeklauso ir nepaisant mano valios, tuoj prapliups – įsijungiau *Spygli* dainą *Nekenčiu pasaulio*. Jaučiau, kaip gailėstis sau virsta vis didėjančia agresija kitiems. Ėjau ramiai gatve, o viduje daugiau iš pykčio. Bet pyktis buvo geriau nei savęs gailėjimasis. Netrukus užgirdau, kaip mane kažkas šaukia. Nenorėjau

atsisukti – buvau per daug prastos nuotaikos su kuo nors bendrauti. Tuo metu net nesupratau, ar aš išvis moku bendrauti. Atsisukau, o ten stovėjo trys jauni vyrukai. Tokie visi linksmai nusiteikę, ir tai mane dar labiau suerzino. Pagalvojau, kad tikriausiai nori pasityčioti. Atsisukau nusiteikusi gintis. Pokalbis buvo tikra kančia – norėjau, kad kuo greičiau pasibaigtų. Pradžioje nesupratau su kuo kalbu, buvau per daug įsigilinusi į save. Kai jie paklausė apie grupę *Spyglis*, tik tada pažinau, kas mane kalbina. Kitokioje situacijoje būčiau maloniai nustebusi, bet tik ne tą dieną. Tą akimirką man niekas nerūpėjo, akys buvo aptrauktos juoda migla, o smegenys sproginėjo kaip spragėsiai. Bendravau taip, kaip tuo metu jaučiausi – negalėjau išspausti šypsenos ar malonaus tono. Tiesiog negalėjau. Mačiau, kad jie nepatikėjo, jog man patinka jų grupė, nors buvau didelė jų gerbėja ir lankiausi ne viename koncerte. Tačiau tą dieną nenorėjau niekam nieko įrodinėti, man buvo visiškai nuspjauti, ką jie galvojo. Norėjau kuo greičiau eiti savo keliais ir pasilikti viena su juodomis mintimis. Kadangi jie nepaliko manęs ramybėje, parodžiau telefoną, kuriame buvo matyti, jog klausau jų įrašo. Mačiau, kaip vaikinai sutriko ir maloniai nustebo. Pagalvojau, kad pokalbis baigtas ir pagaliau galėsiu eiti. Bet, pasirodo, klydau.

Domas buvo atkaklus. Buvau pasiruošusi toliau skęsti savo kančiose, bet jis išdygo prieš akis ir pasiūlė pabendrauti.

„Koks įkyrus žmogus, – pagalvojau tada. – Duok ramybę pagaliau, nejau nematai, kad nenoriu bendrauti nei su tavim, nei dar su kažkuo?“ Buvau pikta ir to neslėpiau, tačiau Domui tai nerūpėjo. Nepaisydamas mano atžarumo, jis bendravo maloniai ir bandė padėti. Nesupratau, kodėl taip daro, kodėl jis toks malonus, kai su juo taip šlykščiai bendravau. Kai pasiūlė išsirekti, instinktyviai jo paklausiau – kūnas nespėjo susitarti su smegenimis, o aš jau rėčiau visa gerkle vidury miesto. Pasidarė taip gera. Visą įtampą išleidau per gerklę, išrėčiau tai, ką buvau sukaupusi savyje. Visas pyktis išgaravo akimirksniu. Smegenys pagaliau atsipalaidavo. O Domas stovėjo šalimais ir rėkė toliau – taip laisvai tai darė – buvo gražu žiūrėti. Matydama jo buvimą čia ir dabar, jo laisvumą ir natūralumą, nusišypsojau ir pradėjau juoktis iš visos šitos situacijos. Buvo tiesiog gera. Žiūrėjau į Domą ir žavėjausi jo paprastumu, nuoširdžiu noru padėti man – žmogui, kurį matė pirmą kartą, žmogui, kuris bendravo kaip paskutinis išgama. Pasidarė gėda pačiai savęs. Iki šiol nesuprantu, kodėl buvo man toks geras. Matyt, jis tiesiog toks yra – daro tai, kas tuo metu šauna į galvą. Per daug nesigilina, jei nori, tai ir daro. Ši savybė mane papirko tą dieną ir žavi iki šiol. Jo laisvumas, jo sugebėjimas bet kokioje situacijoje išlikti savimi – tai savybės, kurios mane prikaustė. Tai taip gražu!

– *Domai, tikrai – kodėl nespjovei ant visko, pamatęs, kad mergina nedraugiška? Kodėl nepalikai jos ramybės?*

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt